

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
PAOLO MENGGOZZI IŠVADA,
pateikta 2017 m. gruodžio 20 d.¹

Byla C-647/16

Adil Hassan
prieš
Préfet du Pas-de-Calais

(*tribunal administratif de Lille* (Lilio administracinis teismas, Prancūzija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Sienos, prieglobstis ir migracija – Tarptautinės apsaugos prašymas – Reglamento (ES) Nr. 604/2013 26 straipsnio išaiškinimas – Nacionalinių valdžios institucijų, pateikusių prašymą perimti savo žinion atitinkamą asmenį, pareiga nepriimti sprendimo dėl perdavimo, kol laukiama prašomos valstybės sutikimo perimti savo žinion šį asmenį“

1. Ar valstybės narės valdžios institucijos gali dėl tarptautinės apsaugos prašytojo priimti „išankstinį sprendimą dėl perdavimo“, t. y. sprendimą, kuriame nurodyta jį perduoti valstybei narei, kurią šios valdžios institucijos nustatė kaip atsakingą už jo prašymo nagrinėjimą pagal Reglamentą (ES) Nr. 604/2013 (toliau – reglamentas „Dublinas III“)², ir pranešti jam apie šį sprendimą, kol nėra gautas šios valstybės narės, kuriai minėtos valdžios institucijos pateikė atitinkamą prašymą, sutikimas perimti savo žinion arba atsiimti suinteresuotąjį asmenį?

2. Toks yra prejudicinio klausimo, kurį *tribunal administrative de Lille* (Lilio administracinis teismas, Prancūzija) uždavė Teisingumo Teismui, pateikdamas šioje byloje nagrinėjamą prašymą priimti prejudicinį sprendimą, turinys. Šis prašymas buvo pateiktas kilus Irako piliečio Adil Hassan ir Pa de Kalė prefekto (*préfet du Pas-de-Calais*, Prancūzija) ginčui dėl sprendimo, kuriuo Pa de Kalė prefektas nurodė perduoti A. Hassan Vokietijai, teisėtumo.

¹ Originalo kalba: prancūzų.

² 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (OL L 180, 2013, p. 31). Šis reglamentas – tai nauja 2003 m. vasario 18 d. Europos Tarybos reglamento (EB) Nr. 343/2003, nustatančio valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio vienoje iš valstybių narių pateikto prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijus ir mechanizmus (OL L 50, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 6 t., p. 109, toliau – reglamentas „Dublinas II), kuris savo ruožtu pakeitė 1990 m. birželio 15 d. Dublino konvenciją (OL C 254, 1997, p. 1), redakcija. Siekiant iš dalies pakeisti reglamentą „Dublinas III“ 2016 m. gegužės 4 d. buvo pateiktas Europos Komisijos pasiūlymas dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai (toliau – reglamento, kuriuo iš dalies keičiamas reglamentas „Dublinas III“, pasiūlymas), COM(2016) 270 final.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3. Pagal reglamento „Dublinas III“ 1 straipsnį šiuo reglamentu išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą (toliau – atsakinga valstybė narė), nustatymo kriterijai ir mechanizmai. Šie kriterijai yra įtvirtinti šio reglamento III skyriaus 8–15 straipsniuose ir pagal to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalį turi būti taikomi tokia tvarka, kokia jie pateikti. Pagal minėto reglamento 3 straipsnio 2 dalį, jei remiantis šiuo reglamente išvardytais kriterijais negalima nustatyti jokios atsakingos valstybės narės, už jo nagrinėjimą yra atsakinga pirmoji valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas.

4. Reglamento „Dublinas III“ V skyriuje įtvirtintos atsakingos valstybės narės pareigos. Šiame skyriuje esančio 18 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta, kad ši valstybė narė įpareigojama „[minėto reglamento] 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytais sąlygomis atsiimti prašytoją³, kurio prašymas yra nagrinėjamas ir kuris paprašė tarptautinės apsaugos kitoje valstybėje narėje arba be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje“. Pagal to paties reglamento 18 straipsnio 2 dalį atsakinga valstybė narė taip pat įpareigojama išnagrinėti prašytojo pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą arba užbaigti jo nagrinėjimą.

5. Pagal reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 5 dalies pirmą pastraipą „[p]rašytoją, kuris atsakingos valstybės narės nustatymo metu atsiėmė pirmąjį kitoje valstybėje narėje pateiktą prašymą, yra kitoje valstybėje narėje be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento arba kuris joje pateikia tarptautinės apsaugos prašymą, laikydamasi 23, 24, 25 ir 29 straipsniuose nustatytų sąlygų, atsiima valstybė narė, kuriai tas tarptautinės apsaugos prašymas buvo pateiktas pirmiausia[ia], kad būtų baigta atsakingos valstybės narės nustatymo procedūra“.

6. To paties reglamento 24 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad kai valstybė narė, kurios teritorijoje 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punkte nurodytas asmuo yra be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento ir kurioje nepateiktas naujas tarptautinės apsaugos prašymas (toliau – prašančioji valstybė narė), mano, kad kita valstybė narė atsakinga pagal to paties reglamento 20 straipsnio 5 dalį ir 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punktus, ji gali paprašyti tos kitos valstybės narės tą asmenį atsiimti.

7. Pagal reglamento „Dublinas III“ 25 straipsnio 1 dalį prašoma valstybė narė atlieka reikalingus patikrinimus ir kuo skubiau, tačiau bet kuriuo atveju ne vėliau kaip per vieną mėnesį nuo prašymo gavimo dienos, priima sprendimą dėl prašymo atsiimti atitinkamą asmenį. Jei prašymas yra grindžiamas duomenimis, gautais iš Reglamento (ES) Nr. 603/2013⁴ nurodytos *Eurodac* sistemos, tas terminas sutrumpinamas iki dviejų savaičių. Reglamento „Dublinas III“ 25 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad nesiėmus veiksmų per minėto reglamento 25 straipsnio 1 dalyje minėtą vieno mėnesio ar dviejų savaičių laikotarpį, laikoma, kad su prašymu sutinkama ir prisiimama pareiga atsiimti atitinkamą asmenį, taip pat pareiga tinkamai pasirūpinti atvykimo organizavimu.

3 Reglamento „Dublinas III“ 2 straipsnio c punkte „prašytojas“ apibrėžtas kaip tarptautinės apsaugos pasiprašęs trečiosios šalies pilietis arba asmuo be pilietybės, dėl kurio dar nepriimtas galutinis sprendimas.

4 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl *Eurodac* sistemos pirštų atspaudams lyginti sukūrimo siekiant veiksmingai taikyti Reglamentą Nr. 604/2013 ir dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų bei Europolo teisėsaugos tikslais teikiamų prašymų palyginti duomenis su *Eurodac* sistemos duomenimis ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1077/2011, kuriuo įsteigiama Europos didelės apimties IT sistemų laisvės, saugumo ir teisingumo erdvėje operacijų valdymo agentūra (OL L 180, 2013, p. 1).

8. Reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnis yra šio reglamento VI skyriaus IV skirsnyje „Procedūrinės garantijos“. Šis straipsnis pavadintas „Pranešimas apie sprendimą dėl perdavimo“ ir jo 1 dalyje ir 2 dalies pirmoje pastraipoje numatyta:

„1. Jei prašoma valstybė narė sutinka prašytoją arba kitą 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytą asmenį perimti savo žinion arba atsiimti, prašančioji valstybė narė praneša atitinkamam asmeniui apie sprendimą perduoti jį atsakingai valstybei narei ir atitinkamais atvejais jo tarptautinės apsaugos prašymo nenagrinėjimą. <...>

2. 1 dalyje nurodytame sprendime taip pat nurodoma informacija, kokiomis teisės [teisių] gynimo priemonėmis galima naudotis, įskaitant teisę atitinkamais atvejais kreiptis dėl sprendimo vykdymo sustabdymo, ir informacija apie pasinaudojimui tokiomis teisės [teisių] gynimo priemonėmis ir perdavimo vykdymui taikomus terminus, ir prireikus pateikiama informacija apie tai, kur ir kada atitinkamas asmuo turėtų atvykti, jei tas asmuo į atsakingą valstybę narę keliauja savarankiškai.“

9. Pagal reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 ir 2 dalis asmuo, dėl kurio priimtas sprendimas dėl perdavimo, turi teisę į veiksmingą teisių gynimo priemonę ir per protingą terminą gali apskųsti teismui šį sprendimą arba prašyti jį peržiūrėti dėl faktinių ir teisinių pagrindų.

10. Reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnio, esančio šio reglamento VI skyriaus V skirsnyje „Sulaikymas perdavimo tikslais“, 2 dalyje parašyta:

„Jei nustatoma didelė rizika, kad asmuo pasislėps, valstybės narės gali sulaikyti atitinkamą asmenį, kad būtų užtikrintos perdavimo procedūros pagal šį reglamentą, individualiai įvertinus konkretų atvejį, ir tik jei sulaikymas yra proporcingas ir kitos švelnesnės alternatyvios prievartos priemonės negali būti veiksmingai taikomos.“

Prancūzijos teisė

11. Pagrindinėje byloje taikytino *code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile* (Užsieniečių atvykimo į šalį, buvimo joje ir prieglobsčio teisės kodeksas, toliau – *Ceseda*) L. 742-1 straipsnio redakcijoje nurodyta:

„Kai administracinė institucija mano, kad pagal kompetenciją prašymą suteikti prieglobstį turi nagrinėti kita valstybė, kuriai ji ketina pateikti prašymą, užsienietis turi teisę likti Prancūzijos teritorijoje iki valstybės, atsakingos už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymo procedūros pabaigos ir tam tikrais atvejais iki jo faktinio perdavimo šiai valstybei. <...>“

12. *Ceseda* L 742-2 straipsnyje nurodyta:

„Laikantis L. 742-1 straipsnio antros pastraipos nuostatų užsienietis, už kurio prieglobsčio prašymo nagrinėjimą atsakinga kita valstybė, gali būti perduotas valstybei, atsakingai už šį nagrinėjimą.

Motyvuotą sprendimą perduoti priima administracinė institucija raštu.

Apie šį sprendimą pranešama suinteresuotajam asmeniui. Jame nurodomos teisių gynimo priemonės ir terminai bei teisė informuoti arba užtikrinti, kad būtų informuotas konsulas, patarėjas ar bet kuris asmuo jo nuožiūra. Kai suinteresuotajam asmeniui nepadeda patarėjas, pagrindiniai sprendimo aspektai pateikiami jam suprantama kalba arba kalba, kurią, pagrįsta manyti, jis suprantą.“

13. Pagal *Ceseda* L. 742-4 straipsnio I dalies nuostatas administracinio teismo pirmininko paskirtas teisėjas turi penkiolikos dienų terminą, kad galėtų priimti sprendimą dėl sprendimo perduoti valstybei narei, atsakingai pagal reglamentą „Dublinas III“, teisėtumo, tačiau šio termino pažeidimas nereiškia sprendimo negaliojimo. Dėl šio sprendimo pareikštas skundas sustabdo sprendimo vykdymą.

14. L. 551-1 straipsnio, susijusio su administraciniu sulaikymu, pirmoje pastraipoje nustatyta, kad *Ceseda* L. 561-2 straipsnio I dalies 1–7 punktuose numatytais atvejais, jei įvykdytos tam tikros sąlygos, užsienietis gali būti 48 valandoms administracinės institucijos sulaikytas ne įkalinimo įstaigos patalpose. Pagal *Ceseda* L. 561-2 straipsnio I dalies 1 punktą administracinė institucija gali priimti sprendimą dėl namų arešto užsieniečiui, kuris negali nedelsiant išvykti iš Prancūzijos teritorijos, bet kurio išsiuntimas iš šalies išlieka pagrįstas, jei dėl šio užsieniečio „yra priimtas sprendimas dėl perdavimo pagal [*Ceseda*] L. 742-3 straipsnį“. *Ceseda* L. 742-5 straipsnyje patikslinta, kad L. 551-1 straipsnis taikomas užsieniečiui, dėl kurio yra priimtas sprendimas dėl perdavimo, „nuo pranešimo apie šį sprendimą dienos“.

Pagrindinė byla, prejudicinis klausimas ir procesas Teisingumo Teisme

15. A. Hassan, gimęs 1991 m. sausio 5 d. Shingal (Irakas), 2016 m. lapkričio 26 d. buvo sulaikytas Pa de Kalė (Prancūzija) pasienio ir oro policijos Kalė (Prancūzija) uosto terminalo draudžiamoje zonoje. Patikrinus *Eurodac* registrą paaiškėjo, kad 2015 m. lapkričio 7 d. ir gruodžio 14 d. A. Hassan, kaip prieglobsčio prašytojo, pirštų atspaudus buvo paėmusios Vokietijos valdžios institucijos⁵.

16. Tą pačią šio sulaikymo ir *Eurodac* registro patikrinimo dieną Pa de Kalė prefektas pateikė Vokietijos valdžios institucijoms prašymą atsiimti A. Hassan. Tuo pat metu jis priėmė sprendimą perduoti A. Hassan Vokietijos valdžios institucijoms ir skirti jam administracinį sulaikymą.

17. A. Hassan, kuriam apie šį sprendimą buvo pranešta tą pačią dieną, pirma, apskundė jam skirtą administracinį sulaikymą *tribunal de grande instance de Lille* (Lilio apygardos teismas, Prancūzija) laisvių ir sulaikymo klausimus sprendžiančiam teisėjui (*juge des libertés et de la détention*) ir, antra, pareikalavo, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas panaikintų 2016 m. lapkričio 26 d. sprendimą (toliau – pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas)⁶, kuriame nurodyta jį perduoti Vokietijai.

18. 2016 m. lapkričio 29 d. sprendimu *tribunal de grande instance de Lille* laisvių ir sulaikymo klausimus sprendžiantis teisėjas nurodė panaikinti A. Hassan skirtą sulaikymo priemonę.

19. Savo skunde dėl panaikinimo A. Hassan teigia, be kita ko, kad pagrindinėje byloje ginčijamą sprendimą pažeidžiamas reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnis, nes šis sprendimas buvo priimtas ir jam apie jį buvo pranešta, kol dar nebuvo gautas prašomos valstybės narės, šiuo atveju – Vokietijos Federacinės Respublikos, tiesioginis arba numanomas atsakymas į Prancūzijos valdžios institucijų prašymą. Atsikirdamas Pa de Kalė prefektas nurodo, kad nei pagal reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnį, nei pagal *Ceseda* L. 742-3 straipsnį jam nėra draudžiama jau sulaikymo momentu priimti

5 Iš bylos medžiagos matyti, kad A. Hassan pirštų atspaudams priskirtas registracijos numeris rodo, kuriai kategorijai priskirti šie atspaudai, šiuo atveju – 1 kategorijai, t. y. „prieglobsčio prašytojo“ kategorijai.

6 Šiame sprendime patikslinta, kad „šiuo metu [Vokietijos] valdžios institucijoms yra pateiktas prašymas atsiimti suinteresuotąjį asmenį ir jos dar nedavė savo suverenaus sutikimo dėl šio asmens galimo grąžinimo į jų teritoriją bei nenustatė datos ir sąlygų“. Sprendimo 1 straipsnyje nustatyta, kad „A. Hassan, nelegaliai Prancūzijos teritorijoje esantis Irako pilietis, turi būti perduotas Vokietijos valdžios institucijoms“. Priemonė dėl perdavimo buvo patvirtinta remiantis *Ceseda* L. 742-3 straipsniu. Dėl administracinio sulaikymo priemonės nurodyta, jog Pa de Kalė prefektas ją pagrindė tuo, kad suinteresuotasis asmuo „nepateikė realių atstovavimo garantijų, kurios užkirstų kelią pavojui, kad jis vengs išsiuntimo iš šalies, ir jis negali nedelsiant palikti Prancūzijos teritorijos, nes būtina gauti prašomos valstybės narės valdžios institucijų sutikimą“. Ši priemonė buvo patvirtinta remiantis *Ceseda* L. 511-1 straipsnio III dalies 3 punktu ir L. 551-1 straipsniu, nors sprendime taip pat patikslinta, kaip numatyta reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnyje, kad yra didelė rizika, jog asmuo pasislėps.

sprendimą dėl perdavimo ir apie jį pranešti suinteresuotajam asmeniui, kuris gali pasinaudoti jam suteiktomis teisių gynimo priemonėmis pagal minėto reglamento 27 straipsnį. Jis pažymi, jog, kad ir kaip būtų, perdavimas negali būti vykdomas, kol nėra gautas prašomos valstybės narės sutikimas perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį.

20. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad, kaip nurodyta pagrindinėje byloje ginčijamame sprendime, A. Hassan sulaikymo teisinis pagrindas yra ne reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnis, o *Ceseda* L 551-1 ir L 561-2 straipsniai ir kad Pa de Kalė prefektas nusprendė, jog atsižvelgiant į taikytiną nacionalinę teisę tam, kad jis galėtų skirti A. Hassan sulaikymą, privalėjo prieš tai priimti sprendimą dėl perdavimo, nelaukdamas prašomos valstybės narės atsakymo. Tokie veiksmai atitinka paplitusią kompetentingų Prancūzijos valdžios institucijų praktiką.

21. Šis teismas taip pat pabrėžia, kad jurisprudencija dėl tokios praktikos teisėtumo yra nenuosekli. Nors tam tikri administraciniai teismai, nagrinėdami išankstinių sprendimų dėl perdavimo teisėtumą, juos panaikindavo dėl reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio pažeidimo⁷, kiti nusprendė, kad pagal šį straipsnį Prancūzijos valdžios institucijoms nėra draudžiama priimti sprendimą ir apie jį pranešti atitinkamam asmeniui dar negavus prašomos valstybės narės atsakymo į šių valdžios institucijų pateiktą prašymą perimti savo žinion arba atsiimti⁸.

22. Galiausiai, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad nors tiek pažodinis, tiek teleologinis reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio aiškinimas leidžia manyti, kad prašančiosios valstybės narės valdžios institucijos negali priimti sprendimo dėl perdavimo ir apie jį pranešti atitinkamam asmeniui, kol nėra gautas tiesioginis arba numanomas prašomos valstybės narės sutikimas, tokio sprendimo priėmimas ir pranešimas apie jį suinteresuotajam asmeniui netrukdo šiam asmeniui veiksmingai ginčyti šio sprendimo kompetentingame teisme, kaip numatyta minėto reglamento 27 straipsnyje. Jis pažymi, jog, kad ir kaip būtų, šis sprendimas negali būti vykdomas, kol nėra gautas prašomos valstybės narės atsakymas, ir jis bus panaikintas tuo atveju, jei ši valstybė narė atsisakytų perimti savo žinion arba atsiimti prašytoją.

23. Sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą patikslinta, kad A. Hassan nėra pateikęs prieglobsčio prašymo Prancūzijoje.

24. Tokiomis aplinkybėmis *tribunal administratif de Lille* nusprendė sustabdyti A. Hassan skundo nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [reglamento „Dublinas III“] 26 straipsnio nuostatos draudžia valstybės narės, kuri kitai valstybei narei, kurią pagal reglamentu nustatytus kriterijus laiko atsakinga, pateikė prašymą perimti savo žinion arba atsiimti trečiosios šalies pilietį arba asmenį be pilietybės, kuris pateikė tarptautinės apsaugos prašymą, dėl kurio dar nėra priimtas galutinis sprendimas, arba bet kuri kitą reglamento 18 straipsnio 1 dalies c arba d punkte nurodytą asmenį, kompetentingoms valdžios institucijoms priimti sprendimą dėl perdavimo ir apie jį pranešti suinteresuotajam asmeniui, kol iš prašomos valstybės negautas sutikimas dėl šio perėmimo savo žinion arba atsiėmimo?“

25. Prancūzijos Respublika, Vengrija ir Europos Komisija pateikė rašytines pastabas.

⁷ Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kaip pavyzdį nurodo *tribunal administratif de Rouen* (Ruano administracinis teismas, Prancūzija) 2016 m. rugsėjo 23 d. sprendimą Nr. 1603104. Taip pat jis daro nuorodą į *tribunal de grande instance de Lille* laisvių ir sulaikymo klausimus sprendžiančio teisėjo 2016 d. lapkričio 10 d. nutartį.

⁸ Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, be kita ko, *tribunal administratif de Rouen* 2016 m. spalio 5 d. sprendimą Nr. 1603199 ir 2016 m. lapkričio 19 d. sprendimą Nr. 1603674, taip pat *tribunal administratif de Lille* 2016 m. rugpjūčio 26 d. sprendimą Nr. 1606297 ir 2016 m. rugsėjo 23 d. sprendimą Nr. 1607048.

Analizė

Pirminės pastabos

26. Prieš pradėdant nagrinėti prejudicinį klausimą, reikia patikslinti du dalykus dėl pagrindinės bylos faktinių ir teisinių aplinkybių.

27. Pirma, pažymiu, kad nors į *Eurodac* duomenų bazę A. Hassan įtrauktas kaip prieglobsčio prašytojas Vokietijoje, iš Teisingumo Teismo kanceliarijai pateiktos bylos medžiagos paaiškėja, kad procedūra, po kurios jis galėtų būti oficialiai laikomas prieglobsčio prašytoju šioje valstybėje narėje, nebuvo užbaigta⁹.

28. Tiesa, reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas labai platus kriterijus siekiant nustatyti momentą, nuo kurio tarptautinės apsaugos prašymas laikomas pateiktu tam tikroje valstybėje narėje, kad būtų galima taikyti šio reglamento 20 straipsnio 1 dalį¹⁰. Šiuo tikslu pakanka, kad „į atitinkamos valstybės narės kompetentingas institucijas [patektų] užpildyta prašytojo pateikta prašymo forma arba valdžios institucijų parengtas pranešimas“. Be to, A. Hassan atveju galima pagrįstai daryti prielaidą, kad šios sąlygos yra įvykdytos, net jei jis nebuvo pateikęs oficialaus prieglobsčio prašymo Vokietijoje¹¹, atsižvelgiant, be kita ko, į tai, kad jis yra nurodytas *Eurodac* duomenų bazėje kaip prieglobsčio prašytojas šioje valstybėje narėje¹². Vis dėlto, nei sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, nei pagrindinėje byloje ginčijamame sprendime nepatikslinka, kuriuo reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies punktu buvo grindžiamas prašymas Vokietijos Federacinei Respublikai atsiimti A. Hassan¹³.

29. Tokiomis aplinkybėmis, kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neabejoja, jog reglamentas „Dublinas III“ taikytinas A. Hassan atvejui, ir neprašo Teisingumo Teismo išsakyti nuomonės šiuo klausimu, rengdamas šią išvadą laikysiu, kad A. Hassan situacija patenka į reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies b punkto (prašytojas, kurio prašymas nagrinėjamas ir kuris be teisę gyventi šalyje patvirtinančio dokumento yra kitoje valstybėje narėje) taikymo sritį ir kad Prancūzijos valdžios institucijų prašymas Vokietijos Federacinei Respublikai perimti savo žinion šį asmenį buvo pateiktas pagal šio reglamento 24 straipsnį (prašymo atsiimti pateikimas, kai prašančiojoje valstybėje narėje nepateikiama jokie naujo prašymo).

30. Antra, pažymiu, kad po to, kai buvo pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą nagrinėjamojoje byloje, *cour d'appel de Douai* (Duė apeliacinis teismas, Prancūzija), nagrinėdamas apeliacinį skundą, paduotą dėl *tribunal administratif de Lille* sprendimo, kuriuo buvo panaikintas Pa de Kalė prefekto priimtas išankstinis sprendimas dėl perdavimo, pateikė *Conseil d'État* (Valstybės Taryba, Prancūzija) kelis klausimus, be kita ko, dėl tokios rūšies sprendimų teisėtumo atsižvelgiant į *Ceseda* L. 742-2 ir L. 742-3 straipsnius. 2017 m. liepos 19 d. *Conseil d'État* pateikė savo nuomonę¹⁴ ir šiuo klausimu pareiškė, kad sprendimas dėl prieglobsčio prašytojo perdavimo atsakingai valstybei narei

9 Savo skunde, kurį jis pateikė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme, A. Hassan teigė, kad „jis norėjo prašyti prieglobsčio Vokietijoje, bet pokalbis dėl jo prašymo motyvų taip ir nebuvo surengtas“. Kitoje šio skundo dalyje jis teigia, kad Pa de Kalė prefektas neįrodė, jog Vokietijos Federacinė Respublika buvo pirmoji valstybė narė, kurioje buvo prašyta suteikti prieglobstį.

10 Reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „[a]tsakingos valstybės narės nustatymo procedūra prasideda, kai tik valstybei narei pirmą kartą pateikiamas tarptautinės apsaugos prašymas“.

11 Šiuo klausimu darau nuorodą į 2017 m. liepos 26 d. Sprendimo *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587) 75–103 punktus, kuriuose Teisingumo Teismas jau turėjo galimybę išsakyti nuomonę dėl reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio aiškinimo atsižvelgiant į prieglobsčio prašymų pateikimo Vokietijoje taisykles.

12 Reglamento Nr. 603/2013 9 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „[k]iekviena valstybė narė nedelsdama paima kiekvieno ne jaunesnio kaip 14 metų amžiaus tarptautinės apsaugos prašytojo visų pirštų atspaudus, taip pat kuo skubiau ir ne vėliau kaip per 72 valandas nuo jo tarptautinės apsaugos prašymo pateikimo, kaip apibrėžta [reglamento „Dublinas III“] 20 straipsnio 2 dalyje, perduoda juos kartu su šio reglamento 11 straipsnio b–g punktuose nurodytais duomenimis į centrinę sistemą“.

13 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo klausimu apsiriboja tuo, kad atmeta kaip nepagrįstą A. Hassan nurodytą skundo pagrindą, susijusį su nepakankamu ginčijamo sprendimo motyvavimu, nes šiame sprendime nepatikslinka, kuris reglamento „Dublinas III“ 18 straipsnio 1 dalies punktas taikomas A. Hassan situacijai.

14 Nuomonė Nr. 408919 (ECLI:FR:CECHR:2017:408919.20170719).

„gali būti priimtas ir *a fortiori* apie jį suinteresuotajam asmeniui gali būti pranešta tik gavus prašomos valstybės sutikimą perimti savo žinion šį asmenį“. Taigi *Conseil d'État* įsikišimas turėtų panaikinti administracinę praktiką, ginčijamą pagrindinėje byloje¹⁵, ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nurodytą jurisprudencijos nenuoseklumą.

31. Reikia padaryti paskutinę įžanginę pastabą, kuri šiuo atveju nėra susijusi su pagrindinės bylos aplinkybėmis.

32. Jei bus pritarta Dublino sistemos reformai, Komisijos numatyta reglamento, kuriuo iš dalies keičiamas reglamentas „Dublinas III“, pasiūlyme¹⁶, *tribunal administratif de Lille* pateiktas prejudicinis klausimas nebeteks reikšmės kalbant apie atsiėmimo procedūras. Šio pasiūlymo 26 straipsnyje iš esmės numatyta prašymus atsiimti pakeisti „pranešimais apie atsiėmimą“, kurie reikalauja ne prašomos valstybės narės atsakymo, o tik gavimo patvirtinimo. Atitinkamai šio pasiūlymo 27 straipsniu iš dalies pakeičiama reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalis, kurios formuluotė kitais aspektais iš esmės išlieka nepakeista, tik jos taikymas apribojamas perėmimo savo žinion procedūromis. Ir atvirkščiai, kalbant apie atsiėmimo procedūras, minėto pasiūlymo 27 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad „valstybė narė, kurioje yra atitinkamas asmuo, nedelsdama raštu praneša atitinkamam asmeniui apie sprendimą jį perduoti atsakingai valstybei narei“.

Dėl prejudicinio klausimo

33. Savo prejudiciniu klausimu *tribunal administratif de Lille* Teisingumo Teismo iš esmės klausia, ar pagal reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalį kompetentingai valstybės narės valdžios institucijai draudžiama priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašytojo perdavimo valstybei narei, kurią ji laiko atsakinga už jo prašymo nagrinėjimą pagal reglamento „Dublinas III“ nuostatas, ir pranešti jam apie šį sprendimą, kol nėra gautas tiesioginis arba numanomas pastarosios valstybės narės sutikimas perimti savo žinion arba atsiimti šį prašytoją.

34. Visi suinteresuotieji asmenys, pateikę pastabas Teisingumo Teismui, mano, kad aiškinant reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmą sakinį pažodžiui darytina išvada, jog apie sprendimą dėl atitinkamo asmens perdavimo atsakingai valstybei narei gali būti pranešta šiam asmeniui tik po to, kai gaunamas šios valstybės tiesioginis arba numanomas sutikimas perimti jį savo žinion arba jį atsiimti.

35. Laikausi tokios pat nuomonės. Šios nuostatos formuluotė yra aiški. Beveik visose kalbinėse versijose jungtuko, kuriuo prijungiamas šalutinis sąlygos arba laiko aplinkybės sakinyss¹⁷, vartojimas nedviprasmiškai rodo, kad yra tikslus procedūrinis ir chronologinis ryšys tarp, pirma, prašomos valstybės narės sutikimo ir, antra, pranešimo suinteresuotajam asmeniui apie sprendimą dėl perdavimo. Prašančioji valstybė narė praneša apie tokį sprendimą tik „jei“ (o tai neišvengiamai reiškia „po to, kai“) atsakinga valstybė narė teigiamai atsakė į prašymą perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį arba jei pasibaigė šiam atsakymui skirtas terminas ir sutikimas tampa numanomas.

15 Savo rašytinėse pastabose Prancūzijos Respublika nori pabrėžti, kad, nors ši praktika yra paplitusi tam tikrose prefektūrose, Prancūzijos centrinė administracija jai nepritaria.

16 Minėtas šios išvados 2 išnašoje.

17 Toks jungtukas, kuris prancūzų kalboje, priklausomai nuo atvejo, gali reikšti „jei“, „kada“, „tuo atveju, jei“, „jeigu“, „tiek, kiek“, yra vartojamas versijose bulgarų („koraro“), čekų („pokud“), danų („når“), estų („kui“), airių („i gcás ina“), graikų („óταν“), ispanų („cuando“), kroatų („kada“), italų („quando“), latvių („ja“), lietuvių („jei“), vengrų („amennyiben“), maltiečių („meta“), nyderlandų („wanneer“), lenkų („w przypadku gdy“), portugalų („caso“), rumunų („atunci când“), slovėnų („kadar se“), slovākų („ked“), suomių („jos“), švedų („om“) ir anglų („where“) kalbomis. Versijoje vokiečių kalba pati sakinio struktūra rodo, kad abu veiksmai eina vienas po kito.

36. Be to, reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmo sakinio formuluotė atspindi Sąjungos teisės aktų leidėjo ketinimus, kurie matyti iš šio reglamento parengiamųjų darbų. Pradiniame Komisijos reglamento „Dublinas II“¹⁸ naujos redakcijos pasiūlyme, po kurio buvo priimtas reglamentas „Dublinas III“¹⁹ (toliau – Komisijos reglamento pasiūlymas), buvo paminėtas reikalavimas „aiškiau nustatyti“ tvarką, kuria suinteresuotajam asmeniui pranešama apie sprendimą dėl perdavimo. Komisijos tarnybų parengtame dokumente, kuris buvo pridėtas prie šio pasiūlymo, buvo nurodyta, kad patikslinimai turėtų būti susiję „su šio pranešimo *terminu*, forma ir turiniu“²⁰. Atsižvelgiant į tai, minėto pasiūlymo 25 straipsnio 1 dalyje buvo apibrėžta bendra pranešimo procedūra, galiojanti vykstant tiek tarptautinės apsaugos prašytojo perėmimo savo žinion procedūrai, tiek jo atsiėmimo procedūrai²¹, taikoma „sprendimui dėl [atitinkamo asmens] perdavimo“ atsakingai valstybei narei²². Šis straipsnis buvo suformuluotas beveik taip pat, kaip ir reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmas sakinyss ir vykstant teisėkūros procesui buvo padaryta tik nereikšmingų jo pakeitimų²³.

37. Nors reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmo sakinio formuluotė yra nedviprasmiška, savo rašytinėse pastabose Komisija siūlo Teisingumo Teismui atsakyti į prejudicinį klausimą taip, kad pagal šią nuostatą nėra draudžiama priimti išankstinį sprendimą dėl perdavimo ir pranešti apie jį. Jos nuomone, toks aiškinimas atitinka pagrindinį reglamento „Dublinas III“ tikslą – įtvirtinti veiksmingą metodą, leidžiantį greitai nustatyti atsakingą valstybę narę, užkertant kelią tolesniam prieglobsčio prašytojų judėjimui, – ir nepažeidžia atitinkamų asmenų teisių.

38. Šiuo klausimu iškart pažymiu, kad neseniai priimtame sprendime, kuris buvo paskelbtas pasibaigus rašytinei procedūrai nagrinėjamoje byloje, Teisingumo Teismas, nors jam ir nebuvo pateiktas klausimas dėl šios nuostatos išaiškinimo, pripažino, kad taikant reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalį apie sprendimą dėl perdavimo atitinkamam asmeniui *gali būti pranešta tik* po to, kai prašoma valstybė narė sutiko perimti savo žinion arba atsiimti šį asmenį²⁴. Taigi, atrodo, kad Teisingumo Teismas jau yra atmetęs Komisijos siūlomą aiškinimą.

39. Neatsižvelgiant į tai, šis aiškinimas, kad ir kaip būtų, manęs neįtikina visų pirma metodologiniu požiūriu.

40. Tiesa, kaip primena Komisija, pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos tekstą, bet ir į jos kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus²⁵. Tik abejoju, kad sisteminiu arba teleologiniu aiškinimu grindžiami argumentai leistų suteikti tokiai nuostatai visiškai kitokią arba priešingą reikšmę nei ta, kuri išplaukia iš jos aiškos formuluotės, tuo labiau kad tokio aiškinimo rezultatas teoriškai turėtų atitikti akto, kuriame įtvirtinta minėta nuostata, tikslus.

18 Minėtas šios išvados 2 išnašoje.

19 Europos Parlamento ir Tarybos reglamento, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, pasiūlymas (Nauja redakcija) COM/2008/0820 *final*.

20 SEC(2008) 2962, 2008 m. gruodžio 3 d., prieinamas tik anglų kalba, žr. skirsnio „Effective right to remedy“ 1 punktą, kuriame tarp visų numatytų galimybių nurodytas reikalavimas „further specify the procedure for notification of transfer decisions to asylum-seekers, in particular as regards the time, form and content of such notifications“. Šiuo klausimu taip pat žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimą *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409, 49 punktas).

21 Šiuo atveju Komisijos reglamento pasiūlymo 25 straipsnio 1 dalis buvo skirta reglamento „Dublinas II“ 19 straipsnio 1 daliai (kiek tai susiję su perėmimu savo žinion) ir 20 straipsnio 1 dalies b punktui (kiek tai susiję su atsiėmimu) pakeisti.

22 Reglamente „Dublinas II“ nėra sąvokos „sprendimas dėl perdavimo“, jo 19 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta, kad jei prašoma valstybė narė sutinka, valstybė narė, kurioje buvo pateiktas prieglobsčio prašymas, praneša prašytojui „apie sprendimą nenagrinėti prašymo ir pareigą perduoti prašytoją atsakingai valstybei narei“. To paties reglamento 20 straipsnio 1 dalies b punkte savo ruožtu buvo numatyta, kad prašančioji valstybė narė „prieglobsčio prašytojui praneša apie sprendimą, kad atsakinga valstybė narė turi jį atsiimti“, tik nepatikslinka, kuriuo momentu turėjo būti pranešama apie šį sprendimą.

23 Žr. 2009 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento atskaitą dėl Komisijos pasiūlymo, A6-0284/2009, p. 18.

24 2017 m. liepos 26 d. Sprendimas A.S. (C-490/16, EU:C:2017:585, 33 ir 60 punktai).

25 Šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2017 m. kovo 15 d. Sprendimą *Al Chodor* (C-528/15, EU:C:2017:213, 30 punktas).

41. Taip pat, priešingai, nei teigia Komisija, manau, kad sisteminė ir teleologinė analizė patvirtina aiškinimą, kuris išplaukia iš nedviprasmiškos reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmo sakinio formuluotės.

42. Pirma, iš reglamento „Dublinas III“ 20 straipsnio 5 dalies matyti, kad atsakingos valstybės narės nustatymo procesas baigiasi tik perdavus prašytoją šiai valstybei, o šio reglamento VI skyriaus II ir III skirsniuose įtvirtintos procedūros, taikomos atitinkamai „perėmimui savo žinion“ ir „prašymams atsiimti“, yra šio proceso vidiniai etapai. Šios procedūros pradedamos, kai valstybė narė, kuriai buvo pateiktas tarptautinės apsaugos prašymas (minėto reglamento 21 straipsnis), arba valstybė narė, kurioje to paties reglamento 18 straipsnio 1 dalies b, c arba d punkte nurodytas asmuo pateikė naują tarptautinės apsaugos prašymą (to paties reglamento 23 straipsnis) arba kurios teritorijoje jis yra (to paties reglamento 24 straipsnis), pateikia prašymą perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį valstybei narei, kuri laikoma atsakinga už prašymo nagrinėjimą, ir baigiamos tik gavus šios valstybės tiesioginį arba numanomą atsakymą. Tik pasibaigus šioms procedūroms galima pereiti prie atsakingos valstybės narės nustatymo proceso paskutinio etapo – atitinkamo asmens perdavimo (to paties reglamento 29 straipsnis), kuris negali būti pradėtas, kol nėra priimtas galutinis sprendimas dėl skundo ar prašymo, jei sprendimo vykdymas buvo sustabdytas. Reglamento „Dublinas III“ to paties VI skyriaus IV skirsnis, kuriame yra 26 straipsnis, eina po skirsnių, skirtų pirmiau apibrėžtomis procedūroms, ir prieš VI skirsnį. Atsižvelgiant į šio skyriaus struktūrą pranešimas apie sprendimą dėl perdavimo (to paties reglamento 26 straipsnis) ir teisių gynimo priemonės įgyvendinimas (to paties reglamento 27 straipsnis) – tai atsakingos valstybės narės nustatymo proceso etapai (galimi), kurie prasideda tik *kai* ir *jeigu* to paties skyriaus II ir III skirsniuose apibūdintos procedūros pasibaigia tiesioginiu arba numanomu prašomos valstybės narės sutikimu.

43. Antra, tokį sisteminį aiškinimą patvirtina Sąjungos teisės aktų leidėjo vartojamos sąvokos. Nors 22 ir 25 straipsniuose pavartotas žodžių junginys „prašoma valstybė narė“, kalbant apie valstybę narę, kuriai buvo pateiktas prašymas perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį ir kuri dar neatsakė į šį prašymą, 26 straipsnyje jau vartojamas pasakymas „atsakinga valstybė narė“, kalbant apie valstybę narę, kuriai numatyta perduoti atitinkamą asmenį. Šis skirtingų sąvokų vartojimas akivaizdžiai rodo, kad pereinama prie atsakingos valstybės narės nustatymo procedūros etapo, kuris yra vėlesnis nei reglamento „Dublinas III“ VI skyriaus II ir III skirsniuose apibrėžti etapai, ir šis etapas prasideda tik tuomet, kai prašoma valstybė narė sutinka perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį.

44. Trečia, pažymiu, kad reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje patikslinta, jog šio straipsnio 1 dalyje nurodytame sprendime dėl perdavimo pateikiama informacija, be kita ko, „apie <...> perdavimo vykdymui taikomus terminus ir prireikus pateikiama informacija apie tai, kur ir kada atitinkamas asmuo turėtų atvykti, jei tas asmuo į atsakingą valstybę narę keliauja savarankiškai“. Kadangi tokia informacija priklauso, pirma, nuo prašomos valstybės narės tiesioginio arba numanomo sutikimo perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį datos, ir, antra, nuo šio atsakymo (jei jis tiesioginis) turinio, reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje padarytas patikslinimas patvirtina tokį šio straipsnio 1 dalies aiškinimą, pagal kurį apie sprendimą dėl perdavimo pranešama tik tuomet, kai prašančioji valstybė narė gauna prašomos valstybės narės sutikimą.

45. Ketvirta, reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad valstybės narės gali rinktis vieną iš trijų galimybių, patikslintų šios nuostatos a–c punktuose, ir arba užtikrinti automatišką sprendimo dėl perdavimo apskundimo ar prašymo jį peržiūrėti sustabdomąjį poveikį, arba suteikti atitinkamam asmeniui galimybę prašyti sustabdyti tokio sprendimo vykdymą. To paties straipsnio 4 dalyje savo ruožtu nurodyta, kad valstybė narė turi teisę numatyti, jog kompetentingos valdžios institucijos gali savo iniciatyva priimti sprendimą dėl tokio sustabdymo. Taigi pagal šias nuostatas preziumuojama, kad sprendimas dėl perdavimo vykdytinas nedelsiant, o taip nėra išankstinio

sprendimo dėl perdavimo atveju²⁶.

46. Penkta, nors tai, kad apie sprendimą dėl perdavimo pranešama dar negavus prašomos valstybės narės sutikimo perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį, netrukdo šiam asmeniui apskūsti šio sprendimo (arba prašyti jį peržiūrėti) pagal reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalį, vis dėlto reikia iškelti klausimą, ar dėl tokios aplinkybės nebus apribota šios teisių gynimo priemonės apimtis, patikslinta minėto reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje, pagal kurią minėta teisių gynimo priemonė turi suteikti galimybę prižiūrėti teisingą šio reglamento taikymą²⁷.

47. Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad Teisingumo Teismas yra atkreipęs dėmesį į tai, jog reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalyje numatyta teisių gynimo priemonės apimtis neturi būti aiškinama siaurai. Iš tiesų toks aiškinimas galėtų sutrukdyti įgyvendinti minėto reglamento 9 konstatuojamojoje dalyje įtvirtintą tikslą patobulinti pagal Dublino sistemą prašytojams suteiktą apsaugą²⁸. Tačiau, kai suinteresuotasis asmuo turi skūsti sprendimą, kuriame nėra visų elementų, leidžiančių patikrinti, ar buvo teisingai taikytos reglamento „Dublinas III“ nuostatos, kad būtų galima atlikti perdavimą, dėl to yra faktiškai apribojama jo teisių gynimo priemonės apimtis.

48. Konkrečiau kalbant, jei, priešingai, nei rodo aiški reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmo sakinio formuluotė, turėtų būti laikoma, kad sąvoka „sprendimas dėl perdavimo“ pagal šią nuostatą apima išankstinius sprendimus dėl perdavimo, tai reikštų, kad prašančiajai valstybei narei vykdant jai nustatytą įpareigojimą pranešti apie sprendimą dėl perdavimo ji neprivalo pranešti apie tokius aspektus kaip prašomos valstybės narės atsakymo data arba turinys, jei šis atsakymas yra tiesioginis. Taigi suinteresuotajam asmeniui gali būti ir visiškai nepranešta apie šiuos aspektus. Šiuo atveju, kaip ir tuo atveju, kai apie juos būtų pranešta jau priėmus sprendimą dėl skundo arba dėl prašymo peržiūrėti – o tai gali būti dažnas atvejis, nes šios rūšies procedūrų terminai yra labai trumpi, – suinteresuotasis asmuo neturėtų jokios galimybės nei ginčyti informaciją, kuri gali būti pateikta prašomos valstybės narės atsakyme ir susijusi su motyvais, dėl kurių ši sutiko jį perimti savo žinion arba atsiimti²⁹, nei patikrinti, jei sprendimo vykdymas nebuvo sustabdytas, ar jo perdavimas buvo įvykdytas laikantis reglamento „Dublinas III“ nuostatų. Galiausiai, suinteresuotasis asmuo taip pat neturėtų sąlygų patikrinti, ar jo perdavimas buvo įvykdytas laikantis terminų, numatytų atitinkamai reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnio 3 dalies trečioje pastraipoje arba 29 straipsnio 1 dalies pirmoje

26 Nors pagal reglamentą „Dublinas III“ nėra tiesiogiai draudžiama perduoti trečiosios šalies pilietį prašomai valstybei narei iki to, kol ši sutinka perimti jį savo žinion arba jį atsiimti, tačiau jei valstybėms narėms būtų leista atlikti tokį perdavimą, reglamento „Dublinas III“ sukurta sistema netektų aiškumo ir veiksmingumo. Kaip yra patikslinęs Teisingumo Teismas, nors šio reglamento taikymas iš esmės grindžiamas atsakingos valstybės narės nustatymo procesu remiantis šio reglamento III skyriuje įtvirtintais kriterijais (2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 41 punktą ir 2016 m. birželio 7 d. Sprendimo *Karim*, C-155/15, EU:C:2016:410, 23 punktą). Šiame procese perėmimo savo žinion ir atsiėmimo procedūros „privalo būti vykdomos laikantis taisyklių, be kita ko, išdėstytų minėto reglamento IV skyriuje (2017 m. liepos 26 d. Sprendimas *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587, 49 punktą). Tačiau šios taisyklės, kurios išsamiai apibūdina procedūrą, susidedančią iš įvairių skirtingų etapų, negali būti suderintos su perdavimu, įvykdytu prieš baigiantis ankstesniems procedūros etapams. Be to, šiai pozicijai pritarė Teisingumo Teismas 2017 m. liepos 26 d. Sprendime *A.S. (C-490/16, EU:C:2017:585)*, kurio 50 punkte jis patikslino, kad reglamento „Dublinas III“ 29 straipsnio 2 dalis, „susijusi su sprendimo dėl perdavimo vykdymu, gali būti taikoma tik jei tenkinamas perdavimo principas, t. y. ne anksčiau kaip tada, kai prašoma valstybė narė tenkina prašymą dėl perėmimo savo žinion arba atsiėmimo“.

27 Žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimą *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409, 40 punktą) ir 2017 m. liepos 26 d. Sprendimą *Mengesteab* (C-670/16, EU:C:2017:587, 43 punktą). Taip pat žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimą *Karim* (C-155/15, EU:C:2016:410, 22 punktą).

28 Žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimą *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409, 53 punktą).

29 Tiesa, tokia informacija, kuri turėtų būti pateikta asmeniui, kuriam skirtas sprendimas dėl perdavimo, siekiant užtikrinti jo teisę į veiksmingą gynybą, gali būti greičiau nurodyta atsakyme į prašymą perimti savo žinion, nei atsakyme į prašymą atsiimti, t. y. kitokiais atvejais, nei nagrinėjami pagrindinėje byloje. Nagrinėdama pirmosios rūšies prašymus prašoma valstybė narė iš esmės privalo išsamiai ir objektyviai patikrinti, ar yra nustatyta jos atsakomybė už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, atsižvelgdama į visą jai tiesiogiai arba netiesiogiai prieinamą informaciją, t. y. atsižvelgdama taip pat į informaciją, kuri nežinoma prašančiajai valstybei narei (žr. 2003 m. rugėjo 2 d. Komisijos reglamentą (EB) Nr. 1560/2003, nustatantį Reglamento Nr. 343/2003 išsamias taikymo taisykles). Vis dėlto manau, kad reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies pirmas sakiny ir jame numatytos pareigos pranešti apie sprendimą apimtis negali būti aiškinami skirtingai atsižvelgiant į prašymo rūšį – perimti savo žinion arba atsiimti, kurį pateikė valstybė narė, kad būtų nustatyta atsakinga valstybė narė.

pastraipoje³⁰, ir ar valstybė narė, kuriai jis buvo perduotas, išlieka atsakinga už jo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą atsižvelgiant į taisykles, įtvirtintas atitinkamai minėto reglamento 28 straipsnio 3 dalies ketvirtoje pastraipoje arba 29 straipsnio 2 dalyje. Pavyzdžiui, nors ir kitokiomis aplinkybėmis nei pagrindinėje byloje, 2017 m. spalio 25 d. Sprendime *Shiri* (C-201/16, EU:C:2017:805, 44 punktą) Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad tarptautinės apsaugos prašytojas turi turėti galimybę pasinaudoti veiksminga ir sparčia teisių gynimo priemone, kuri leistų jam remtis šio reglamento 29 straipsnio 1 ir 2 dalyse apibrėžto šešių mėnesių termino pasibaigimu³¹. Tačiau tokia teisė negali būti užtikrinta pirmiau apibūdintomis aplinkybėmis.

49. Šešta, nors, kaip pabrėžia Komisija, jei prašančiajai valstybei narei būtų leista pranešti apie sprendimą dėl perdavimo nelaukiant prašomos valstybės narės atsakymo, tai neabejotinai atitiktų greito prieglobsčio prašymų nagrinėjimo tikslą, nurodytą reglamento „Dublinas III“ 5 konstatuojamojoje dalyje, primenu, kad nagrinėdamas reglamentą „Dublinas II“ Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas neketino aukoti prieglobsčio prašytojų teisminės apsaugos tokiam greito nagrinėjimo reikalavimui³². Šis konstatavimas, Teisingumo Teismo teigimu, *a fortiori* taikomas reglamentui „Dublinas III“, nes šiuo reglamentu Sąjungos teisės aktų leidėjas labai išplėtojo pagal Dublino sistemą prieglobsčio prašytojams taikomas procedūrines garantijas³³. Be to, reikia pabrėžti, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 22 ir 25 straipsnius dėl pareigos laukti tiesioginio arba numanomo prašomos valstybės narės sutikimo pranešimas apie sprendimą dėl perdavimo galėtų būti atidėtas daugiausia dviem mėnesiams, jei buvo pateiktas prašymas dėl perėmimo savo žinion, ir vienam mėnesiui, jei buvo pateiktas prašymas dėl atsiėmimo.

50. Dėl visų pirmiau išdėstytų motyvų manau, kad reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalies 1 sakinyje turi būti suprantamas taip, kad pagal jį prašančiajai valstybei narei draudžiama pranešti atitinkamam asmeniui apie sprendimą perduoti jį prašomai valstybei narei, kol nėra gautas pastarosios valstybės tiesioginis arba numanomas sutikimas dėl šio perdavimo.

51. Atmetus tokio „išankstinio pranešimo“ galimybę, klausimas, ar sprendimas dėl perdavimo gali būti *priimtas*, kol nėra gautas prašomos valstybės narės sutikimas, akivaizdžiai nebeturi jokios praktinės reikšmės. Kadangi terminai, nustatyti reglamento „Dublinas III“ 27 straipsnio 1 dalyje numatyti skundui pateikti, gali būti skaičiuojami tik nuo to momento, kai suinteresuotajam asmeniui pranešama apie šį sprendimą, „išankstinis“ sprendimo priėmimas iš esmės beveik nesumažina perėmimo savo žinion arba atsiėmimo procedūros trukmės ir todėl neturi reikšmės kalbant apie tikslą greitai nagrinėti tarptautinės apsaugos prašymus, kurį pabrėžė Komisija.

52. Atsižvelgdamas į tai, kas pasakyta, pažymiu, kad nors reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalis konkrečiai skirta tik pranešimui apie sprendimą dėl perdavimo, o ne šio sprendimo priėmimui, reglamento „Dublinas III“ 5 straipsnio 2 dalies b punkte ir 3 dalyje šio reglamento 26 straipsnio 1 dalis nurodyta kaip nuostata, kurios pagrindu yra *priimamas* sprendimas dėl prašytojo perdavimo atsakingai valstybei narei³⁴. Taigi, sisteminiu aiškinimu grindžiami argumentai, kurie iš esmės atitinka šios išvados 42–45 punktuose išdėstytus argumentus, neleidžia aiškinti šios nuostatos taip, kad pagal ją valstybėms narėms leidžiama *spręsti* dėl perdavimo, kol nėra gautas prašomos valstybės narės sutikimas perimti

30 Tai yra šešių savaičių terminas, skaičiuojamas nuo prašomos valstybės narės tiesioginio arba numanomo sutikimo dėl prašymo perimti savo žinion ar atsiimti atitinkamą asmenį arba skaičiuojamas nuo to momento, kai skundas ar prašymas peržiūrėti sprendimą nebeturi sustabdomojo poveikio, jei atitinkamas asmuo yra sulaikytas tuo momentu, kai įvyksta vienas iš šių dviejų įvykių (reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnio 3 dalies trečia pastraipa, kaip ji išaiškinta 2017 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Khiri Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, 39 ir 54 punktuose). Kitais atvejais šis terminas sudaro šešis mėnesius skaičiuojant nuo vieno iš pirmiau minėtų įvykių.

31 Papildomai pažymiu, kad reglamento, kuriuo iš dalies keičiamas reglamentas „Dublinas III“, pasiūlyme yra numatyta panaikinti sistemą, pagal kurią atsakomybė pereina prašančiajai valstybei, jei ji nesilaiko perdavimui įvykdyti numatytų terminų.

32 Šiuo klausimu žr. 2009 m. sausio 29 d. Sprendimą *Petrosian* (C-19/08, EU:C:2009:41, 48 punktą).

33 Žr. 2016 m. birželio 7 d. Sprendimą *Ghezelbash* (C-63/15, EU:C:2016:409, 57 punktą).

34 Papildomai pažymiu, kad reglamento, kuriuo iš dalies keičiamas reglamentas „Dublinas III“, pasiūlyme yra numatyta iš dalies pakeisti minėtas šio reglamento 5 straipsnio dalis ir panaikinti visas nuorodas į sprendimą dėl perdavimo.

savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį. Atvirkščiai, remiantis šiais argumentais laikytina, kad kol nėra gautas prašomos valstybės narės sutikimas perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį, prašančioji valstybė narė neturi visų elementų, kad galėtų priimti sprendimą dėl šio asmens perdavimo šiai valstybei narei laikydamasi reglamente „Dublinas III“ įtvirtintų procedūrų.

53. Todėl manau, kad pagal reglamento „Dublinas III“ 26 straipsnio 1 dalį neleidžiama nei priimti sprendimo dėl perdavimo prašomai valstybei narei, nei pranešti apie šį sprendimą, kol nėra gautas šios pastarosios valstybės tiesioginis arba numanomas sutikimas perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį.

54. Prieš baigiant nagrinėjimą lieka pažymėti, atsižvelgiant į tai, kokiais motyvais grindžiama Prancūzijos valdžios institucijų išankstinių sprendimų dėl perdavimo priėmimo praktika, jog pagal reglamento „Dublinas III“ 28 straipsnį nedraudžiama, kad atitinkamas asmuo būtų sulaikytas, kol bus nuspręsta dėl jo perdavimo, jei yra įvykdytos visos tokios priemonės taikymo sąlygos, numatytos šioje nuostatoje³⁵. Taigi draudimas skirti sulaikymą iki sprendimo dėl perdavimo priėmimo išplaukia tik iš Prancūzijos, o ne iš Sąjungos teisės³⁶.

Išvada

55. Atsižvelgdamas į visus išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui į *tribunal administratif de Lille* (Prancūzija) prejudicinį klausimą atsakyti taip:

Pagal 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 604/2013, kuriuo išdėstomi valstybės narės, atsakingos už trečiosios šalies piliečio arba asmens be pilietybės vienoje iš valstybių narių pateikto tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimą, nustatymo kriterijai ir mechanizmai, 26 straipsnio 1 dalį draudžiama, kad valstybė narė, pagal šio reglamento 21, 23 ir 24 straipsnius pateikusi kitai valstybei narei, kurią ji laiko atsakinga už tokį nagrinėjimą, prašymą perimti savo žinion arba atsiimti atitinkamą asmenį, priimtą sprendimą dėl šio asmens perdavimo prašomai valstybei narei ir praneštą jam apie šį sprendimą, kol nėra gautas pastarosios valstybės narės sutikimas perimti savo žinion arba atsiimti šį asmenį.

³⁵ Reglamento, kuriuo iš dalies keičiamas reglamentas „Dublinas III“, pasiūlyme buvo numatyta, kad sulaikymas galėjo būti skirtas tik nuo to momento, kai suinteresuotajam asmeniui buvo pranešta apie sprendimą dėl perdavimo atsakingai valstybei narei (27 straipsnio 4 dalis), bet vykstant reglamento „Dublinas III“ priėmimo procedūrai ši nuostata buvo pakeista.

³⁶ Šiuo klausimu pažymiu, kad savo 2017 m. liepos 19 d. nuomonėje, minėtoje šios išvados 30 punkte, *Conseil d'État* patvirtino, jog pagal *Ceseda* L. 742-2 straipsnį neleidžiama priimti sprendimo dėl administracinio sulaikymo *Ceseda* L. 551-1 straipsnio pagrindu, kol nėra priimtas sprendimas dėl perdavimo (ir nėra pranešta apie jį).